

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **CGM Czech a.s.,** se sídlem Táborská 1148/32, Říčany, zast. Mgr. Viktorem Klímou, advokátem se sídlem Melantrichova 477/20, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže,** se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 3. 7. 2013, č. j. 30 Af 25/2013 - 80,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 3. 7. 2013, č. j. 30 Af 25/2013 - 80, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Shora označeným usnesením zastavil krajský soud řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 6. 3. 2013, č. j. ÚOHS-R196/2012/VZ-4098/2013/310/DBa, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2012, č. j. ÚOHS-S477/2011/VZ-12727/2012/530/JWe. Žalobce podle krajského soudu nezaplatil ve lhůtě stanovené usnesením ze dne 3. 5. 2013, č. j. 30 Af 25/2013 - 62, soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3000 Kč, a proto krajský soud podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) řízení zastavil.

Žalobce (stěžovatel) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost, kterou opírá o důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. namítá nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení.

Stěžovatel namítá, že nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení, neboť nebyl v souladu s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích řádně vyzván k zaplacení soudního poplatku ani poučen o následcích nesplnění výzvy. Krajský soud sice v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že datová zpráva obsahující usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k zaplacení soudního poplatku, byla doručena do datové schránky stěžovatelova zástupce dne 27. 5. 2013, podle stěžovatele však datová zpráva, která byla v uvedený den doručena jeho zástupci, obsahovala pouze přípis ze dne 3. 5. 2013, č. j. 30 Af 25/2013 – 61, kterým byl stěžovatel poučen o složení senátu a o možnosti namítat podjatost. Usnesení ze dne 3. 5. 2013, č. j. 30 Af 25/2013 - 62, tato datová zpráva neobsahovala. K prokázání této skutečnosti navrhl stěžovatel provést důkaz listinným výpisem s údaji o datové zprávě doručené zástupci stěžovatele dne 27. 5. 2013, dále důkaz přípisem ze dne 3. 5. 2013, č. j. 30 Af 25/2013 – 61, a konečně i potvrzením o dodání a doručení předmětné datové zprávy. V petitu kasační stížnosti pak stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení a zároveň uložil žalovanému povinnost nahradit stěžovateli náklady řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nemá relevantní podklady, aby se mohl vyjádřit k důvodům uplatněným v kasační stížnosti. Pokud však jde o náklady řízení, má za to, že nehledě na výsledek řízení o kasační stížnosti nedošlo na jeho straně k pochybení, nelze mu tedy uložit povinnost nahradit náklady řízení vzniklé stěžovateli.

Stěžovatel poté v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že rozhodným kriteriem pro přiznání nákladů řízení není zavinění vzniklých nákladů účastníkem řízení, nýbrž úspěch ve věci (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Zavinění vzniklých nákladů je zohledněno toliko ve zvláštních případech podle § 60 odst. 6 s. ř. s. Pochybnosti mohou vzniknout pouze o tom, který soud je za daných okolností povolán rozhodnout o náhradě nákladů řízení. Stěžovatel však uvedl, že trvá na petitu kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích je s podáním žaloby spojen vznik poplatkové povinnosti. Poplatek za podání žaloby činí podle položky 18 bod 2. písm. a) sazebníku poplatků 3000 Kč.

Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

Z obsahu spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud vydal usnesení ze dne 3. 5. 2013, č. j. 30 Af 25/2013 – 62, kterým vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za podání žaloby ve výši 3000 Kč. Toto usnesení bylo vyhotoveno a je založeno ve spise krajského soudu. Ve spise je dále na č. l. 61 založen pokyn soudní kanceláři k doručení tohoto usnesení zástupci stěžovatele. Z potvrzení o dodání a doručení do datové schránky ovšem vyplývá, že zástupci stěžovatele byla dne 27. 5. 2013 doručena datová zpráva obsahující pouze písemnost č. j. 30 Af 25/2013 – 61, tj. přípis, kterým byl stěžovatel poučen o složení senátu a o možnosti namítat podjatost. Podle tohoto potvrzení nebylo usnesení vyzývající stěžovatele k zaplacení soudního poplatku v datové zprávě obsaženo.

Tuto skutečnost potvrdil i krajský soud, jenž ve svém vyjádření ze dne 9. 8. 2013 Nejvyššímu správnímu soudu sdělil, že usnesení ze dne 3. 5. 2013, č. j. 30 Af 25/2013 – 62, obsahující výzvu k zaplacení soudního poplatku bylo vyhotoveno, vloženo do soudního spisu, avšak administrativním nedopatřením skutečně nebylo doručeno do datové schránky stěžovatelova zástupce.

Z uvedeného je zřejmé, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. Stěžovatel totiž nebyl řádně vyzván k zaplacení soudního poplatku, jak je vyžadováno v § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích. Napadené usnesení krajského soudu je tedy nezákonné.

Z daných okolností Nejvyšší správní soud již neprováděl navrhované dokazování, neboť by to bylo s ohledem na skutečnosti zjištěné ze spisu krajského soudu nadbytečné.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadené usnesení Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Brně v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 23. září 2013

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu